

дещъ! Разбойникъ! Дрехитѣ ми, обушата ми!“ Асенчо тупна съ кракъ и почна да се издига и той нагоре, подирѣ страшния човѣкъ. Излѣзе на покрива и почна да преследва крадеца. Крадецътъ скочи отъ покрива долу, на улицата. И Асенчо по него. Презглава бѣга-ше крадецътъ. И Асенчо по него. А-а, още мѣничко — и да го настигне. Като минаха така нѣколко улици, тѣ се намериха неочаквано предъ черквата. Тука вече Асенчо посегна да улови столчето съ обушата и дрехитѣ. Но крадецътъ съ единъ скокъ се намери горе на камбанарията. Асенчо сжщо се опита да литне, но не можа. Крадецътъ почна да бие силно камбаната и да се киска и плези на Асенча.

— Дрехитѣ ми, обушата ми! — викаше безпомощно отдолу Асенчо.

* * *

— Асьо? Хайде, мойто момче! Ставай, че камбани-тѣ биятъ вече!

Асенчо отхвърли изеднажъ юрганчето си и почна да вика:

— Дрехитѣ ми! Обушата ми!

Майка му се изсмѣ:

— Ха-ха-ха... Какви дрехи и обуша? Ето, ето ти дрехитѣ и обушата!

Дамянъ Калфовъ.

